

RENAȘTEREA

PUBLICAȚIA PAROHIEI ORTODOXE ROMÂNE „NAȘTEREA DOMNULUI“ MÜNCHEN

Crăciun fericit! Frohe Weihnachten!

ÎPS Serafim

Scrisoare pastorală

PS Sofian

*Nașterea lui Hristos și
prăznuirea ei*

Costion Nicolescu

*Buna Vestire a
colindelor*

Editorial

Pagina copiilor

Despre Sf. Împărtășanie

Din viața comunității

Fragmente neodihnite

Povestire cu tâlc

Crăciunul

RENAȘTEREA

apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Arhiepiscop și
Mitropolit Dr. Serafim Joantă al Germaniei, Europei Centrale
și de Nord

CUPRINS

Pr. Alexandru Nan, <i>Editorial</i>	1
Pr. Alexandru Nan, <i>Vorwort</i>	3
ÎPS Dr. Serafim Joantă, <i>Scrisoare pastorală</i>	5
Costion Nicolescu, <i>Buna Vestire a colindelor</i>	9
Zorica Lațcu, <i>Crăciunul</i>	10
PS Dr. Sofian Brașoveanul, <i>Nașterea lui Hristos și prăznuirea ei</i>	14
Roxana Albu, <i>Pagina copiilor</i>	17
Drd. Emanuel Banu, <i>Despre Sf. Taină a Împărtășaniei</i>	19
Roxana Albu, <i>Fragmente neodihnite</i>	23
Pr. Alexandru Nan, <i>Aus dem Leben der Kirchgemeinde</i>	25
Christopher Nicu, <i>Zusammenkunft der rumänisch-orthodoxen Jugendlichen aus Zentraleuropa in Graz</i>	27

**Mulțumim călduros familiei princiare Sturdza din Zürich
pentru imprimarea gratuită a acestui exemplar.**

*„Praznic luminos,
strălucit frumos,*

*Astăzi ne-a sosit și
ne-a înveselit ...”*

Iubiți credincioși,

Așa anunță colindul nostru străbun Nașterea Domnului, evenimentul care a schimbat istoria mântuirii neamului omenesc. Într-o predică adresată credincioșilor săi, Sf. Leon exprimă acest lucru în termeni asemănători colindului: “Mântuitorul nostru, preaiubiților, s-a născut astăzi: să ne bucurăm! Nu este loc pentru tristețe, atunci când se celebrează nașterea Vieții ... Nimeni nu este ținut departe de această bucurie, căci motivul bucuriei este același pentru toți. Domnul nostru, distrugătorul păcatului și al morții, negăsind pe nimeni care să fie liber de această vină, a venit să-i elibereze pe toți. Să tresalte de bucurie sfântul, că se apropie de triumf. Să se bucure păcătosul, că este invitat la iertare. Să prindă curaj păgânul, că este chemat la viață”.

Desigur, auzind aceste cuvinte ne întrebăm: Cine este cel pe care-L așteptăm să se nască? Imnurile noastre liturgice sunt foarte generose în a ne da răspunsul. Stihira sau dogmatica glasului al 8-lea, atribuită Sf. Ioan Damaschinul, ne dă răspunsul:

“Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ s-a arătat și cu oamenii a petrecut; că din fecioară curată trup luând și dintr-însa ieșind cu luare, un Fiu este, îndoit în fire, dar nu în fețe ...”.

Biserica numește întrupare adevărul că Fiul lui Dumnezeu, a doua Persoană a Sfintei Treimi, și-a asumat natura umană pentru a împlini în ea mântuirea noastră.

Aceasta este minunea sărbătorii Crăciunului: Dumnezeu s-a întrupat! Vine ca un Prunc plăpând și neputincios din punct de vedere fizic, deși este Atotputernicul, Atotștiutorul, Creatorul cerului și al pământului. Dumnezeu Fiul intră în lume prin întrupare, ceea ce înseamnă, conform Sf. Chiril al Alexandriei, că: “în toți s-a sălășluit Cuvântul printr-Unul, Unul fiind rânduit Fiul lui Dumnezeu în putere, ca să vină ...”. Aceasta înseamnă că Fiul lui Dumnezeu, prin întrupare, vine la fiecare din noi, ridicându-ne la demnitatea de fii ai lui Dumnezeu.

Iubiții mei,

Un asemenea eveniment trebuie sărbătorit cum se cuvine și, din an în an, cu tot mai mult folos duhovnicesc. Iar sărbătoarea de astăzi este o sărbătoare liturgică împăratească!

Sărbătoarea vine să suprapună timpul obișnuit un timp încărcat de semnificații, timpul lui Dumnezeu. În felul acesta, sărbătoarea devine timpul manifestării lui Dumnezeu însuși, a prezenței Sale, a actualizării misterului sărbătorit. Prin urmare, nu este vorba doar de găzduirea unui eveniment al istoriei mântuirii, ci de actualizarea lui prin sărbătorire.

Sărbătoarea este un dar de la Dumnezeu, pe care poporul dreptcredincios îl primește. Darul lui Dumnezeu pune, astfel, în lucrare puterile noastre, credința noastră, iubirea noastră, întreaga noastră viață. Sărbătoarea devine astfel loc al întâlnirii cu Dumnezeu, cu veșnicia!

Cu Hristos ne putem întâlni și astăzi, în cuvântul Evangheliei și-n semenii noștri, dar, mai ales, în taina Sf. Euharistii. Anul 2014 a fost închinat în Patriarhia Română Sf. Taine ale Spovedaniei și Împărtășaniei.

De aceea, vă îndemnăm să citiți în paginile revistei noastre atât scrisoarea pastorală a ÎPS Părinte Mitropolit Serafim Joantă referitoare la cele două taine, cât și articolul domnului Emanuel Banu, fost bibliotecar al Facultății de Teologie Ortodoxă din Sibiu, în care prezintă foarte concis învățătura Bisericii noastre despre taina Sf. Împărtășanii.

În atmosfera Crăciunului și a colindelor vom putea intra citind o parte din articolul domnului Costion Nicolescu, renumit etnolog și teolog, pe care am avut bucuria să-l avem în mijlocul nostru la sfârșitul lunii octombrie, cât și prin clarificările făcute de către PS Părinte Sofian, referitoare la modul în care era prăznuit Crăciunul în Biserica primară. Pe lângă rubrica intitulată "Din viața comunității" și articolul lui Christopher Nicu, președintele tinerilor din comunitatea noastră, referitor la întâlnirea tinerilor Arhiepiscopiei noastre în acest an la Graz, în acest număr mai puteți lectura "Fragmentele neodihnite", rubrică realizată de către tânăra Roxana Albu, absolventă a Facultății de Filosofie din cadrul Universității București. Tot dânsa a realizat și rubrica dedicată celor mici și intitulată: "Pagina copiilor", pe care o inaugurăm în acest număr.

Mulțumindu-i bunului Dumnezeu pentru toate bunurile trimise asupra noastră în acest an, vă îndemn ca, în zilele rămase până la marea sărbătoare a Crăciunului, să vă pregătiți ieszlea sufletelor, pentru a-L primi cum se cuvine pe Pruncul dumnezeiesc.

Pr. Alexandru Nan

*„Frohes Fest, hell erleuchtet,
er ist angekommen und hat uns
erfreut...“*

Liebe Gläubige,

Mit diesen Worten verkündet unser Weihnachtslied die Geburt des Herrn, das Ereignis, das die Geschichte der Erlösung der Menschen verändert hat. In einer Predigt drückt dies der Hl. Leon mit folgenden Worten aus: „Unser Erlöser, meine Lieben, ist heute geboren: freuen wir uns! Es gibt keinen Platz für die Trauer, wenn die Geburt des Lebens zelebriert wird ... Niemand wird von dieser Freude ferngehalten, denn der Grund der Freude ist der gleiche für alle. Unser Herr, der Zerstörer der Sünde und des Todes, ist gekommen um alle zu erlösen, weil er keinen Menschen gefunden hat, in dem diese Schuld nicht präsent war. Es soll sich der Heilige riesig freuen, denn der Sieg ist nahe. Es soll sich der Sünder freuen, weil er zur Vergebung eingeladen ist. Es soll der Heide mutig sein, weil er zum Leben gerufen wird.“ Selbstverständlich fragen wir uns, wenn wir diese Worte hören: Wer ist der, dessen Geburt wir erwarten? Unsere liturgischen Hymnen, die uns darauf Antwort geben, sind zahlreich. Die Stichera oder die Dogmatik in der 8. Stimme, die dem Hl. Johannes von Damaskus zugeschrieben wird, gibt uns die folgende Antwort: „Der

König des Himmels ist Mensch geworden und hat unter uns gewohnt, um den Menschen zu helfen; denn aus der Jungfrau ist er Fleisch geworden und aus ihr geboren, er ist der eine Sohn, im Wesen betrübt, aber nicht in seiner Erscheinung ...“. Die Kirche versteht unter der Menschwerdung die Wahrheit, dass der Gottessohn, die zweite Person der Heiligen Dreifaltigkeit, unsere menschliche Natur angenommen hat, um in ihr unsere Erlösung zu erfüllen. Das ist das Wunder des Weihnachtsfestes: Gott wurde Mensch! Er kommt wie ein schwächtiges und hilfloses Kind, obwohl er der Allmächtige, der Allwissende, der Schöpfer des Himmels und der Erde ist. Der Sohn Gottes kommt in die Welt durch die Menschwerdung – was das bedeutet, erklärt der Hl. Kyrill von Alexandria mit diesen Worten: „Zu allen ist das Wort gekommen durch den Einen, den Sohn Gottes mit der Kraft, die Welt zu erlösen ...“. Das bedeutet, dass der Sohn Gottes durch die Menschwerdung zu jedem von uns kommt, um uns zu dieser Würde zu erheben: Gottes Söhne (und Töchter) zu werden.

Meine lieben Gläubigen,

Ein solches Ereignis soll Jahr für Jahr besser gefeiert werden, um daraus immer mehr geistliche Früchte zu tragen. Und das heutige Fest ist ein

königliches Fest! Die Zeit des Festes ist eine Zeit voller Bedeutung, die Zeit Gottes, in die wir aus unserer „normalen“ Zeit versetzt werden. So wird das Fest zu der Zeit, in der Gott selbst handelt, zu seiner Präsenz. Das Fest ist daher nicht nur eine Erinnerung, sondern eine Vergegenwärtigung des gefeierten Mysteriums. Das Fest ist ein Geschenk Gottes, welches das gläubige Volk von ihm empfängt. Dieses Geschenk Gottes setzt unsere Kräfte in Bewegung, unseren Glauben, unsere Liebe, unser ganzes Leben. So wird das Fest zu einem Ort, an dem wir Gott begegnen und an der Ewigkeit teilhaben können!

Jesus Christus können wir auch heute durch das Wort des Evangeliums und in unserem Nächsten begegnen, aber ganz besonders im Sakrament der Heiligen Eucharistie. Das Jahr 2014 wird im Rumänischen Patriarchat der Heiligen Sakramente der Beichte und der Eucharistie gewidmet. Deshalb lade ich Sie herzlich ein, unser Kirchenblatt zu lesen, wo Sie nicht nur den Pastoralbrief unseren Metropoliten Serafim über die zwei Sakramente finden können, sondern auch den Aufsatz des Herrn Emanuel Banu, ehemaliger Bibliothekar der Orthodoxen Fakultät in Hermannstadt (Sibiu), wo er sehr klar die Lehre unserer Kirche bezüglich des Sakraments der Heiligen

Eucharistie darstellt. Durch den Artikel des Herrn Costion Nicolescu, bekannter Theologe und Ethnologe, den wir im Oktober als Gast in unserer Gemeinde begrüßen durften, sowie durch die Worte unseres Weihbischofs Sofian von Kronstadt über die Feier des Weihnachtsfestes in den ersten Jahrhunderten, werden wir in eine fröhliche Weihnachtstimmung versetzt. Neben der Rubrik „Aus dem Leben der Gemeinde“ und des Berichts von Christopher Nicu, Repräsentant der Jugendlichen unserer Kirchgemeinde, über die Erlebnisse in Graz anlässlich der jährlichen Zusammenkunft aller Jugendlichen unseres Erzbistums, dürfen Sie in dieser Nummer auch die Texte der Rubrik „Unausgeruhte Fragmente“ lesen, eine Kolumne, die von der Philosophie Absolventin der Universität Bukarest, Roxana Popa, realisiert wird. Sie ist auch für die neue Rubrik zuständig, die wir unseren Kindern mit dem Titel „Die Seite der Kinder“, ab dieser Nummer widmen.

Indem wir Gott für alles danken, was er uns in diesem Jahr gegeben hat, wollen wir versuchen, die Tage bis zum Weihnachtsfest zu nützen, um die Krippen unserer Seelen vorzubereiten, damit wir das göttliche Kind würdig empfangen können.

Pfr. Alexandru Nan

TAINA SPOVEDANIEI ȘI TAINA EUHARISTIEI

Scrisoare pastorală
la Crăciun 2013

† Serafim,
Arhiepiscop
și Mitropolit

Preacucernici Părinți și iubiți
credincioși,

Aducem mulțumire bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem încă odată la marele Praznic al Nașterii după trup a Fiului Său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru toate darurile și binefacerile pe care le revarsă neîncetat asupra fiecăruia dintre noi și asupra lumii întregi, chiar dacă nu ne dăm seama întotdeauna că „totul este har”, că totul este darul lui Dumnezeu, cum ne spune Sfânta Scriptură și toată Tradiția duhovnicească a Bisericii noastre. Aceasta înseamnă că tot ce se petrece în viața noastră și a lumii întregi se petrece prin pronia sau purtarea de grijă a lui Dumnezeu: cele bune sunt darul exclusiv al lui Dumnezeu, iar cele rele sunt îngăduite de El pentru păcatele noastre, dar nu spre pierderea, ci spre mântuirea noastră. Căci „Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului” (I Tim 2, 4) și de aceea „toate le lucrează spre binele celor

ce-L iubesc pe El” (Rom 8, 28). Harul lui Dumnezeu care coboară în inima noastră la Botez și ni se împărtășește mereu prin Sfintele Taine ale Bisericii, ca și prin rugăciunea personală, prin post și prin toată fapta bună pe care o săvârșim este tocmai puterea lui Dumnezeu care ne inspiră și ne ajută să facem mereu binele, să iubim pe semenii noștri și să trăim o viață curată și sfântă. „Fără de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15, 5), zice Mântuitorul Iisus Hristos. Într-adevăr fără Dumnezeu nu putem face nimic bun! De aceea „totul este har”, totul este darul lui Dumnezeu asupra noastră pentru care trebuie să-I mulțumim neîncetat pentru că nimic nu-i mai folositor omului ca mulțumirea: mulțumirea adusă lui Dumnezeu și mulțumirea adusă semenilor noștri. Căci cum spune înțelepciunea poporului, „nemulțumitului îi ia Dumnezeu darul”. Îi mulțumim deci lui Dumnezeu în această sfântă zi de Sărbătoare pentru sănătatea pe care o avem de la El, Îi mulțumim pentru că ne dă cele necesare vieții, că avem ce mânca și cu ce ne îmbrăca, că avem un acoperiș deasupra capului. Le mulțumim semenilor noștri, familiei și societății în care trăim pentru că ne acceptă așa cum suntem, cu calitățile și defectele pe care le avem fiecare. Și dacă mulțumim mereu, darul lui Dumnezeu se va revărsa tot mai mult asupra noastră! Iată ce spune Sf. Isaac Sirul (sec. VII): „Ceea ce aduce harul lui Dumnezeu în om este o inimă mișcată spre o mulțumire neîncetată. Ceea ce vâra ispitele în

suflet e mișcarea de murmur (de nemulțumire) stărnită neîncetat în inimă. Dumnezeu e răbdător cu toate neputințele omului, dar nu rabdă să nu certe povățuitor pe cel ce murmură neîncetat”, adică pe cel ce este mereu nemulțumit.

Iubiții mei fii duhovnicești,

Anul 2014 a fost declarat de Sfântul Sinod al Bisericii noastre, la propunerea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, ca „Anul omagial euharistic, al Sfintei Spovedanii și al Sfintei Împărtășanii, ca și Anul Sfinților Martiri Brâncoveni”, de la a căror moarte prin tăierea capului se împlinesc 300 de ani. Prin această proclamare, Sfântul Sinod, format din toți ierarhii Bisericii, dorește să ne facă pe toți: ierarhi, preoți și credincioși mai conștienți de ceea ce reprezintă pentru fiecare din noi Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie pentru ca să ne folosim și mai mult decât am făcut-o până acum de aceste Taine dătătoare de viață. Să ne bucurăm deci și mai mult de iertarea care vine de la Dumnezeu prin Taina Spovedaniei și de viața care ni se împărtășește prin Taina împărtășirii cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos. Din păcate, credincioșii români, atât în Țară cât și aici în Diaspora, se spovedesc și se împărtășesc cu Sfintele Taine mult mai rar decât o fac credincioșii altor Biserici Ortodoxe, cum sunt grecii sau rușii. Dacă mergem într-o duminică oarecare la o biserică

grecească sau rusească vom vedea că majoritatea credincioșilor prezenți se împărtășesc cu Trupul și Sângele Domnului. Noi avem parohii în care până și în Sfintele Posturi de peste an, chiar și în Postul Mare se împărtășesc foarte puțini credincioși. Realitatea dureroasă este că majoritatea credincioșilor noștri nu se spovedesc și nu se împărtășesc niciodată. Iar vina pentru aceasta o purtăm noi ierarhii și preoții pentru că nu îndemnăm destul pe credincioși ca să se spovedească și să se împărtășească. Ba de multe ori punem sarcini asupra lor pe care nici noi nu le purtăm. Mă refer aici la postul de trei zile pe care unii preoți, nu neapărat din Mitropolia noastră, îl pretind de la credincioși înainte de a se împărtăși sau că legăm întotdeauna împărtășania de spovedanie. Cei mai mulți credincioși cred că nu ne putem împărtăși niciodată fără ca să ne spovedim mai întâi. Totuși, trebuie să știm că nici un canon al Bisericii și nici un Sfânt Părinte nu impune vreun post înaintea împărtășaniei și nu condiționează împărtășirea de spovedanie. Dimpotrivă, canoanele și Părinții cer ca toți creștinii care participă la Sf. Liturghie să se împărtășească, pentru că altfel Liturghia care este Cina Domnului nu-și împlinește scopul, acela de a ne hrăni cu Trupul și Sângele Domnului. Nimeni din cei invitați la o cină nu stă la masă fără să mănânce din bucatele pregătite de gazdă. Tot astfel, și Mântuitorul ne invită mereu la Cina Sa care este Sf. Liturghie pentru ca să ne hrănească cu Trupul și Sângele

Său. Singura condiție care ni se cere pentru a ne împărtăși de fiecare dată când participăm la Sf. Liturghie este aceea de a nu fi căzuți, prin păcate de moarte, din starea de har, adică din starea de membri ai Bisericii primită la Botez. Pentru că păcatele mari sau „păcatele de moarte” ne despart de Hristos, ne fac să cădem din starea de har primită la Botez. În acest caz, trebuie neapărat să ne spovedim, să ne plângem păcatul și să împlinim un canon de post și de rugăciune pentru ca să primim iertare de la Dumnezeu. Astfel, după împlinirea canonului rânduit de preotul duhovnic, spovedania ne repune în starea de har pierdută prin păcat și ne reintegrează în Biserică pentru ca să ne putem împărtăși cu Sf. Taine ale lui Hristos. „Păcatele de moarte” - numite așa pentru că atrag osânda morții asupra noastră dacă nu le spovedim și nu ne pocăim pentru ele - sunt acestea: lepădarea de Hristos prin necredință sau hulirea Numelui Său prin înjurături, crima (inclusiv avortul chirurgical sau prin medicamente așa zis contracepționale, dar care produc avortul timpuriu), desfrâul sau călcarea fidelității conjugale, inclusiv trăirea împreună fără Cununia la biserică, ura și ținerea de minte a răului, adică neputința de a ierta pe cei ce ne-au greșit, ca și nedreptățirea semenilor prin minciună și furt, ca să profităm de pe urma muncii lor. Aceste păcate trebuie neapărat mărturisite pentru a lua dezlegare de la Dumnezeu și pentru a ne ușura conștiința. Sunt

însă și alte nenumărate păcate mici care nu sunt „de moarte” (vezi I Ioan 5, 16-17) și pe care le săvârșim toți, zi de zi, dar acestea nu sunt opritoare de la împărtășirea cu Sf. Taine. Și pe acestea trebuie să le spovedim, dar nu este bine să legăm împărtășirea de spovedania lor. Ne putem deci împărtăși cu o spovedanie de mai multe ori. Să avem doar binecuvântarea preotului. Desigur este foarte bine să ne spovedim cât mai des de toate păcatele. Spovedania însă este absolut necesară când am păcătuit grav prin păcatele enumerate mai sus. Cine a săvârșit aceste păcate nu se poate apropia de Sfintele Taine fără spovedanie și fără împlinirea canonului de pocăință dat de preot.

În ce privește postul, canoanele nu pretind alt post înainte de împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului decât postul rânduit de Biserică, adică cel de miercură și vinerea și din cele patru Posturi de peste an. Este de asemenea bine să citim de fiecare dată când ne cuminicăm rugăciunile prevăzute înainte de împărtășire. În aceste rugăciuni mărturisim că nu suntem vrednici să ne împărtășim cu Sfintele Taine ale lui Hristos, dar îndrăznim să ne apropiem de ele cu credința că Hristos nu respinge pe nimeni din cei ce se apropie de El cu dragoste și că prin împărtășire primim iertare și vindecare de neputințele sufletești și trupești.

Vă pun deci tuturor la inimă să vă împărtășiți cât mai des, chiar regulat,

în fiecare duminică, dacă nu trăiți în păcatele de moarte amintite înainte. Iar dacă cineva a căzut din ispita diavolului în vreunul din aceste păcate, să alerge fără întârziere la duhovnic și să se spovedească. Pe Preacucernicii Preoți îi rog din inimă să-i cheme mereu pe credincioși la Sf. Potir și să-i hrănească cu cea mai sfântă hrană care este totodată și doctorie pentru suflet și pentru trup. Păstorul cel bun își pune sufletul pentru oile sale și le conduce la pășunea cea mai aleasă. Această pășune nu este alta decât Sfânta Împărțășanie.

Iubiți credincioși,

Mitropolia noastră îi are ca ocrotitori pe Sfinții Martiri Brâncoveni: Constantin Voievod și fiii săi Constantin, Ștefan, Radu și Matei și sfteticul Ianache care au pătimit moarte mucenicească prin tăierea capului la Constantinopol în 15 august 1714. Sfinții Brâncoveni sunt cele mai înalte exemple de credință din toată istoria noastră, căci, deși erau bogați, nu și-au lipit sufletul de bogăție, ci au mărturisit credința

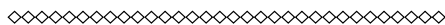
creștină cu prețul vieții. Ei puteau să-și salveze viața lepădându-se de Hristos, dar n-au făcut-o pentru ca să nu-și piardă sufletele pentru veșnicie. Oare noi știm să ne păstrăm credința ortodoxă și s-o practicăm în lumea în care trăim? Mai cu seamă că nimeni nu ne cere să ne lepădăm de ea. Din păcate, cei mai mulți dintre noi ne lăsăm ușor învăluți de valurile lumii și de grijile vieții și uităm de rugăciune, uităm de post și de Biserică. Nu mai ținem unii la alții și nu-i mai creștem pe copii cu credință și cu frica sfântă de Dumnezeu, ducându-i la biserică pentru ca să primească mereu Trupul și Sângele Domnului. Astfel, ne pierdem în această lume și, dacă nu ne trezim la timp, ne putem pierde și pentru veșnicie. De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra noastră tot felul de încercări și suferințe, drept consecințe ale păcatelor noastre, pentru ca măcar așa să ne întoarcem la El.

Punându-vă la inimă aceste sfinte învățături cu nădejdea că le veți urma spre binele Vostru al tuturor, cu prilejul Crăciunului și Anului Nou, Vă fac cele mai calde urări de sănătate și de viață îndelungată. Sărbători fericite și La mulți ani!

Al vostru de tot binele doritor și rugător fierbinte către Domnul,

† Serafim

Arhiepiscop si Mitropolit

Buna Vestire a colindelor

Costion Nicolescu

A fost o dată ca niciodată... Că (nu-i așa?) dacă n-ar fi nu s-ar povesti! Era că pe atunci, iubiți dascăli, boieri dumneavoastră, colindele nu erau nici prilej de cerșit, nici spectacol sau concert evocând tradiții, nici muzică de fond... Nu, ele erau viață implicată în viață.

Este cert că unul dintre elementele cele mai reprezentative, din punct de vedere al tradițiilor practicate de români în legătură cu sărbătoarea Crăciunului, îl reprezintă colindatul. Atât pentru colindători, cât și pentru colindați, sărbătoarea nu era deplină fără acest

moment. Colindatul în esență sa tare este vestire a Nașterii lui Hristos, așadar o bună-vestire. Așa cum Apostolii au fost trimiși să vestească, așa sunt meniți și colindătorii să facă acest lucru. Colindătorii sunt purtători de Dumnezeu, în sensul cel mai propriu al cuvântului, pentru că Dumnezeu este cu ei, în mijlocul lor.

Crăciunul este o sărbătoare extrem de dinamică. Pe măsură ce Crăciunul se apropia, forfota sporea în sat. Iarna parcă sporea în frumusețe pe măsură

ce Crăciunul se apropie. Mai ales dacă este omăt. Zarva copiilor crește, treburile pregătirilor se-nmulțesc, oamenii trebuiesc, din grajduri se aud tălângile vitelor, fumuri ies promițătoare și dătătoare de curaj pe hornuri.

De pe la Sfântul Nicolae începeau „repetițiile”. Pe cete. Copiii pe categorii de vârstă, dar și feciorii de însurat (care mergeau să colinde „cu muzică” pe la fete), și chiar și cei proaspăt însurați. Ceata se forma din

cei de la case învecinate, pentru a face mai lesnicioase repetițiile. Asta când se repeta la casa unuia dintre ei, dar nu arareori se repeta la școală, sub supravegherea învățătorului. Se căuta să se vină cu o surpriză.

Se avea mare grijă ca să nu fure alții din colinde. Cetele își împărțeau satul pe sectoare, care nu se călcau sub nici o formă. Adică nu se întâmplă astăzi să-ți apară colindători la fiecare stație de metrou sau să-ți sune la ușă de mai multe ori într-o zi. Și oare nu așa procedase Hristos cu Apostolii Săi atunci când, trimețându-i la propovăduire doi câte doi, le-a împărțit lumea?

Se colinda în mod obișnuit în seara de Ajun. De altfel, există nu numai Moș

Crăciun, dar și Moș Ajun prieten bun cu cel dintâi. Moș Crăciun și Moș Ajun, „Cu barba de ibrișim, Cu mustățile de fân”, stau într-o mănăstirea cu pereții de alămâie și cu ușa de tămâie.

În unele locuri din Transilvania, cu o seară înainte, copiii dintr-o ceată dormeau în școală. La miezul nopții se sculau și se urcau pe dealul cel mai înalt care străjuia satul. Aveau pregătite, de cu ziuă, lemne și aprindeau un foc mare. Era un foc cunoscut în satele de jos, din câmpie, până departe. De acolo începeau să-și strige, peste sat, repertoriul de colinde.

În multe sate, toate grupurile de colindători (cei „cu Irozii”, cei „cu Steaua”, „dubașii”) plecau de la biserică. În alte cazuri, se pleca cu colindatul de la o casă, unde repetaseră înainte. Plecau în ordinea inversă vârstei: cei mai mici mai întâi, cei mai în vârstă mai spre miezul nopții.

Era o pregătire pentru colindat, dar și o pregătire pentru a primi colindători. Primirea colindătorilor era echivalentă cu primirea lui Hristos. Se făcea curat – „măturați curțile”, cereau colindătorii –, se primenea casa și toate acareturile înconjurătoare. Noaptea de Ajun este o noapte de priveghere bucuroasă, așa cum apropierea nașterii oricărui copil pe lume este, în mod normal,

întâmpinată cu emoționată veghe. Așadar cer colindele: „Sculați, sculați boieri mari!...”, „nu-i vremea de dormit / Da-i vremea de'mpodobit”, „aprindeți făcliile” etc. Venirea lui Hristos îi face pe toți cei ce Îl primesc boieri mari, iar curțile lor devin curți împărătești.

În multe părți, așa cum o arată culegerile făcute, unul dintre colindele nelipsite, de frunte, era însăși cântarea bisericească pe care o constituie troparul praznicului: „Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății și să Te cunoască pre Tine, Răsăritul cel de sus; Doamne, mărire Ție!” Este un text de o mare frumusețe poetică și de o profundă teologie. Dominanta lui este lumina. Lumina de multe feluri. Hristos este Soarele dreptății! Noi suntem obișnuiți să vedem astrul solar ieșind parcă din pământ sau din mare și apunând în același fel. Cât de inedită și de covârșitoare este această imagine a unui răsărit de sus! O dată cu Hristos răsare lumii lumina cunoștinței. Ceea ce ignoră destul de mulți dintre creștini este faptul că venirea pe lume a Fiului lui Dumnezeu întrupat este un eveniment care are implicații excepționale în ceea ce privește cunoașterea. Prin Hristos

Revelația atinge punctul ei maxim, este împlinită desăvârșit. Hristos S-a coborât, chenoză maximă, la puțința de sesizare a omului, a simțurilor sale și a raționalității sale. Hristos a adăstat timp de nouă luni în pânțele unei Fecioare, apoi S-a născut ca prunc fragil.

Așa cum ne arată Părintele Dumitru Stăniloae, renumitul teolog al veacului trecut, în Dogmatica sa, Creația a fost menită, între altele, să constituie o modalitate de convorbire între Dumnezeu și om. Pentru cei vechi, stelele nu se mărgineau să constituie elemente ale unui astfel de limbaj, dar ajungeau să facă din ei slujitorii lor idolatri. Iată că acum o stea se arată magilor ca să-i conducă și să li-L descopere pe un Împărat care vine din altă lume. Calitatea convorbirii omului cu Dumnezeu prin intermediul elementelor naturale ale creației capătă valențe noi, puteri noi. Comunicarea devine mesianică. De abia acum, sub adierea apropiată a Duhului Sfânt, cunoașterea este posibilă.

Colindatul se făcea în seara de Ajun. Cum o spun multe colinde, seara de Ajun este o seară mare! Căci ea este o bună veste a bucuriei Nașterii lui Hristos – Mesia, Mântuitorul lumii, Răscumpărătorul nostru, confirmare a Bunevestiri. Hristos este acum oaspetele lumii vestit de oaspeții colindători.

Hristos e copil ca toți copiii, a luat firea omenească în toată fragilitatea ei:

Și cu lapte S'a crescutu

În scutece S'a'nfășatu

Și în brațe S'a purtatu

Chenoza Sa este maximă, dar chiar sub acest chip, accesibil oamenilor, El înfăptuiește misiunea pentru care a venit: „Cu chip de om a venitu / Și pe noi ne-a mântuitu”.

Dacă apariția unui copil obișnuit schimbă complet viața unei familii (spațiul, timpul, relațiile etc.), venirea Pruncului Iisus cu atât mai mult. Uneori Pruncul plânge. Nu plânge pentru că nu ar avea cu ce să se joace, cum crede Maica Lui, ci plânge cu gândul la Patimile Sale de mai târziu:

„Nu plâng , maică, de aceea.

Ci uită-te, maică'n jos

Acolo'n josu, mai din jos,

De vezi fauri făurind

Mie piroane făcând.”

...Se știe că printre cei puțini privilegiați a fi martori ai Nașterii se numără păstorii. În colinde aceștia par uneori a fi cei trei descinși direct din Miorița. Prezența păstorilor. Urme de Miorița.

Spune o cântare în Biserică, luată din Evanghelia lui Luca (2,14): „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Și chiar așa și vede țaranul lucrurile. E veselie pe pământ, dar e veselie parcă și mai mare în cer, unde în capul mesei stă Dumnezeu cu Fiul Său, înconjurați de ceata Sfinților, „bând și veselind”. Sfinții cei mai prezenți sunt Vasile, Ion, Ilie, Toma, Mihai, Crăciun, Petre. Dar cel mai des întâlniți sunt Maica Sfântă și Sfântul Ioan, formând împreună cu Pruncul Hristos treimea pe care Biserica o numește Deisis.

Pruncul venit acum pe lume este aparent, după chipul smerit pe care l-a luat, un copil ca toți copiii, dar în fond este un copil cum n-a mai fost altul pe lume, este chiar Dumnezeu, este Fiul Sfânt, lucru pe care colindele îl afirmă cum nu se poate mai direct și mai clar. El este spălat cu vin, limpezit cu apă și miruit cu mir, din trei răurele care vin anume din vârful de munte până la Maica Domnului.

O seamă de colinde nu sunt lipsite de un umor sănătos, în ton cu

sărbătoarea. Astfel, într-unul din ele îl vedem pe Crăciun bătrân, cum vine el mereu, deși are un cal ciumpăvit, care ar trebui potcovit cu potcoave de colacu și cu cuie de cărnațu și adăpat cu o vadră de vinarsu. În alt colind se crapă covata și atunci se sfădește mama cu tata. În alt colind, i se cere gazdei un colăcuț, pentru că mama nu avusese mai întâi sită rară pentru făină, când o căpătat sită – s-a crăpat covata (numai bun motiv de „l-o sfădit mama pe tata”), când a fost lipită covata, s-a urnit cuptorul, i-ar când a fost reparat și acesta, era prea târziu: Anul Nou deja venise.

Fiecare ceată avea un colind de încheiere, prin care se ura gazdei să rămână sănătoasă și voioasă după plecarea colindătorilor. Și bucuria adusă nu-i ca orice burie trecătoare, ea-i până'n vecie. Aceasta îi răsplătea pe colindători îndeosebi cu colaci, covrigi, nuci, mere, dar nu lipseau nici gologanii. Fiecare colindător avea traista sa pregătită din timp pentru acum.

Nici o casă nu trebuia să rămână necolindată, oricât de rea ar fi fost vremea. Adesea, colindătorii mergeau și în satele vecine. În ziua de Crăciun, după Liturghie, în multe locuri se colinda la biserică. Se împărțeau pizarei (niște colaci speciali) copiilor așezați pe două rânduri, de o parte și de alta a potecii din curtea bisericii.

Afară de pizarei, se mai dădeu alune, nuci, mere... Câteodată, ca să se distreze pe seama copiilor, care doreau să adune cât mai mult, femeile aruncau merele pe jos, unde se formau adevărate grâmezii de copii în luptă pentru ele. De abia după Liturghie și după împărțirea pizareilor, preotul „dădea calea” stelașilor în sat. Ei se îmbrăcau la biserică cu stihare. La biserică se făcea prima cântare. După aceea se mergea la învățătorul care-i învățase să cânte. În continuare, primele colindate erau notabilitățile satului: primarul, birăul etc. După aceea se lua tot satul de-a rândul.

Dar misiunea copiilor nu se termina odată cu colindatul din zilele de Ajun și de Crăciun. Se și pregăteau de sorcovă și de plugușor. Crenguțele puse în apă la Sfântul Andrei dădeau deja în floare („florile dalbe de măr”!). Cum am sugerat în mai multe rânduri, colindele românilor, născute la umbra Bisericii, constituind o slăvire a Pruncului Iisus („Aude-se laudă multă, / Lângă peștera cea sfântă; / Strigau păstorii toți, tare: Laudă Domnului, prea mare!”) exprimă o teologie incredibil de profundă, sunt de un mare rafinament existențial, constituie o Poesie extraordinară, se cântă pe o Muzică minunată, sunt de o nesfârșită Delicatețe și adesea de un Umor fin și binefăcător.

Crăciunul

de Zorica Lațcu

Tu nu mai ai, copile, azi,
Crăciun cu ramuri verzi de brazi.
Colindul sfânt tu nu-l mai ai,
Cu glasuri coborând din rai.
Și nu-ți mai vine Moș Crăciun,
Cu țurțuri – perie – pe zăbun.
Și „Moș Ajun” și „Dalbe flori”
La Pruncul mic și luminat,
Tu nu mai vii la închinat.

Copil al veacului de acum,
Oprește-te o clipă-n drum!
Căci vreau să-ți cânt și vreau să-ți
spun,
Încet Colindul de Crăciun.
Să știi și tu că Dumnezeu,
Făuritorul tău și-al meu,
Copil ca tine S-a făcut
Și într-o iesle S-a născut.
Și iar se naște pentru voi,
Copii ai vremurilor noi!

Nașterea lui Hristos și prăznuirea ei

PS Sofian

Brașoveanu

„Nașterea Tă, Hristoase Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței. Că întru dânsa cei ce se închinau stelelor de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus. Doamne, mărire Ție.”

Astăzi este binecunoscut faptul că în primele secole, în Răsărit, la șase ianuarie, creștinii prăznuiau sărbătoarea numită „Epifania”. Cu acel prilej se comemorau împreună trei evenimente: Nașterea Domnului, Închinarea Magilor și Botezul în Iordan. Cu timpul s-a ajuns ca sărbătoarea Nașterii Domnului împreună cu pomenirea Închinării magilor să se prăznuiască la 25 decembrie, în timp ce pe 6 ianuarie a rămas a se prăznuși Botezul Domnului în Iordan.

Este bine așa cum prăznuim astăzi și era bine și așa cum se sărbătoreau cele trei evenimente la început, împreună. În felul cum prăznuim astăzi ne putem concentra mai bine asupra fiecărui eveniment. Modul în care se prăznuiau în primele secole cele trei

momente din cadrul istoriei mântuirii, în cuprinsul aceleiași sărbători, făcea ca asupra lor și a consecințelor lor asupra vieții oamenilor aceștia să aibă o perspectivă mai unitară. Și faptul de a avea această perspectivă de ansamblu asupra evenimentelor legate de întruparea Domnului Hristos era folositor în sensul că atât Nașterea lui Hristos, cât și Închinarea Magilor și Botezul în Iordan sunt sărbători care trebuie să influențeze modul nostru de a gândi și de a ne manifesta, modul nostru de existență. Se cunoaște de asemenea faptul că, în primele veacuri ale existenței creștinismului, catehumenii erau botezați la marile sărbători, la Paști, la Rusalii și la Epifanie, respectiv la Crăciun și Bobotează. Or, acest lucru este semnificativ pentru noi, deoarece atunci când sărbătorim nașterea lui Hristos ca prunc, întruparea Lui, trebuie să ne gândim la rostul acestor lucruri, la importanța lor pentru noi.

Sfinții Părinți spuneau că până la măsura la care Dumnezeu s-a unit cu omul, până la acea măsură omul se poate uni cu Dumnezeu, se poate îndumnezei. Începutul acestei opere de îndumnezeire a fiecăruia dintre noi este marcat de Taina Sfântului Botez. Botezul cuiva este pentru el tocmai poarta prin care el intră în Biserică și se face părtaș de roadele lucrării mântuitoare a Domnului

nostru Iisus Hristos, lucrare începută prin întruparea, prin înomenirea Sa. La botezul fiecăruia dintre noi, spuneau Sfinții Părinți, Hristos se naște în sufletul nostru, prin harul Sfântului Duh care se pogoră asupra noastră așa cum S-a pogorât peste Domnul Hristos, când Acesta a fost botezat în Iordan de către Sfântul Ioan Botezătorul. La botezul fiecăruia dintre noi, Hristos se întrupează din nou, întruparea lui de odinioară se prelungește, devine activă în noi, astfel încât putem spune că botezul fiecăruia dintre noi este cumva și o sărbătorire a Nașterii Domnului și o sărbătorire de asemenea a Botezului în Iordan, Duhul Sfânt pogorându-Se peste cel ce se botează precum odinioară S-a pogorât peste Domnul Hristos. Iată deci o primă legătură a Nașterii și Botezului Domnului nostru Iisus Hristos cu nașterea și botezul nostru.

Dar gândul Sfinților Părinți nu s-a oprit aici, ci s-a dezvoltat, ei spunându-ne mai departe că, deși Hristos s-a născut la botezul fiecăruia dintre noi în sufletul nostru, noi trebuie să prelungim această naștere a Lui în suflet, să-L năștem mai departe prin fapte bune, deoarece prin fiecare faptă bună pe care noi o facem în calitate de creștini, în numele lui Hristos, El Însuși se naște în sufletul nostru, și pe măsura progresului nostru în bine

prezența lui în noi devine tot mai accentuată. Or, această naștere a lui Hristos în sufletul nostru, în ființa noastră este lucrul cel mai de seamă pe care trebuie să-l avem în vedere când sărbătorim Nașterea lui Hristos.

Sărbătorirea cu adevărat a Nașterii lui Hristos, a venirii Lui în lume, nu se reduce doar la pomenirea unui eveniment care s-a petrecut acum aproximativ 2000 de ani sau la unele bucurii de ordin tradițional, folcloric, sau culinar, ci prăznuirea cu adevărat a Nașterii lui Iisus Hristos, a înomenirii Fiului lui Dumnezeu în vederea mântuirii noastre are loc atunci când noi ne străduim după putere să ne facem beneficiari ai roadelor acestei mântuirii, când Îl primim și noi pe Domnul Hristos în staulul sufletului nostru prin orice faptă bună, prin întregul efort de curățire de mizeriile din sufletul nostru și de asemănare cu Hristos și prin Sfânta Împărtășanie. Bineînțeles că în sufletul nostru Domnul Hristos nu se poate naște doar la Crăciun, ci nașterea Lui în sufletul nostru este un fapt care trebuie să fie permanent, este un fapt a cărui realitate se vede din viața fiecăruia dintre noi.

Filosoful Aristide din Atena, într-o apologie scrisă pe la mijlocul secolului al II-lea împăratului Antonin Piul, spunea despre creștinii din acel timp: „Creștinii, împărate, după

lungi cercetări au găsit adevărul. Ei recunosc pe Dumnezeu, creatorul tuturor lucrurilor..., poruncile primite de la El le-au scris în inimile lor și le urmează în nădejdea și așteptarea vieții viitoare. De aceea nu săvârșesc adultere, nici curvie, nu fac mărturie mincinoasă, nu pradă bunurile încredințate lor și nu râvnesc la averea străină. Ei cinstesc pe tatăl și pe mama lor, iubesc pe aproapele și judecă după dreptate... Ascultă pe asupritorii lor și și-i fac sieși prieteni și fac bine dușmanilor lor. Soțiile lor, Împărate, sunt curate ca fecioarele, fetele lor sunt cuviincioase și bărbații lor se abțin de la patul nelegiuit și de la toată necurătenia în nădejdea răsplătii viitoare în lumea cealaltă... Trăiesc în smerenie și bunătate și minciună nu se găsește între ei. Se iubesc unii pe alții, ajută pe văduve și apără pe cei orfani și cel care are dă celui ce nu are. Când văd un străin, îl duc în casa lor și se bucură de el ca de un frate, pentru că ei nu se numesc frați după trup ci după duh și în Dumnezeu. Când unul dintre cei săraci părăsește lumea aceasta, cel care-l vede, se îngrijește, după puteri, de înmormântarea lui. Și dacă cineva dintre ei este lipsit ori sărac și dacă nici ei nu au de prisos, postesc două ori trei zile ca să poată da celui lipsit. Poruncile Hristosului lor le urmează cu mare zel, trăiesc cuviincios și drept, cum le-a poruncit Domnul Dumnezeu lor. În toate

ceasurile laudă și preamăresc pe Dumnezeu pentru binefacerile Sale.” Din păcate, trebuie să recunoaștem că despre cei mai mulți dintre actualii creștini nu s-ar putea spune aceleași lucruri.

Dacă însă dorim să fim cu adevărat următori ai lui Hristos, creștini, urmași ai creștinilor prezentați mai sus, va trebui, în cazul în care n-am făcut-o încă, să ne schimbăm modul nostru de viață. A crede în Dumnezeu cu adevărat înseamnă a-ți asuma un anumit mod de viață.

Să-i pregătim așadar lui Dumnezeu locașul intim al inimilor noastre pentru a se putea sălășlui în el, să-I aducem în dar Împăratului universului, precum magii odinioară, ființa noastră, să trăim așa cum ne-a învățat El și astfel vom putea sărbători Nașterea lui Hristos în peștera din Betleem cu o bucurie tot mai intensă, iar nașterea Lui, prezența Lui în inima noastră vor deveni o sărbătoare permanentă.

PAGINA COPIILOR

Cum îl văd copiii pe Dumnezeu

Ștefan: Dumnezeu e în cer... Și face soarele, și să fie cald, și ploaia... Și mâncare... Și face să ne fie bine... Adică de fapt El face tot.

Iulian: Dumnezeu este totul. Îl simțim în suflet. Ne dă pâine.

Luca: Ne ajută când suntem singuri. Îl simt când iau note bune la școală și când nu ne certăm acasă.

Iulia: Dumnezeu îi ajută pe cei bolnavi. Când mă joc cu cineva, atunci simt că Dumnezeu iubește asta.

Maria: Eu nu-mi închipui că Dumnezeu are o față, ci doar cum ar arăta îmbrăcat. Nici asta nu pot prea bine să spun, dar cu albastru, verde, cu linii subțiri, de fapt cu toate culorile care există, așa, ca niște linii.

Constantin: Dumnezeu ne ajută, ne păzește să nu vină la noi cel rău. El e ca un castel care ne apără. El face soarele, apa, furtuna. El ne călăuzește. El ne-a făcut, ne-a dat gândire.

Ioana: Eu mi-l imaginez pe Dumnezeu ca pe-o lumină. Când nu mai știi ce să faci, te gândești la Dumnezeu și te simți mai bine.

Alex: ... Om bun !

Patricia: Dacă ne trebuie ajutor și nu ne e bine, atunci ne rugăm la El.

Alex: El e un om care face tot ce-ți trebuie și tot cumva. El e tot timpul dornic să ne ajute. El este Cel care a creat lumea.

Dan: Dumnezeu e un om care ajută oamenii.

Ștefan: El arată cumva ca un om, dar nu e om. Seamănă cu noi. Îl simțim când ne rugăm, când ne dorim ceva.

Maria: Îl mai simțim când suntem la Biserică.

Dan: Îl mai simțim când suntem la Biserică la ora de religie și vorbim despre El.

Rugăciune

Doamne Sfinte, Luminate,

Varsă-Ți marea bunătate

Peste noi, ai Tăi copii

În putere ne-ntărește

De greșeli Tu ne ferește

Sprijin veșnic să ne fi.

Amin.

Povestire cu tãlc

Un bărbat a venit de la muncă târziu, obosit și nervos. Și-a găsit băiețelul de 5 ani așteptând nerăbdător la ușă.

- Tati, pot să te întreb ceva?

- Da, sigur, despre ce e vorba? A răspuns tatăl.

- Tati, câți bani câștigi pe oră?

- Hei, asta nu e treaba ta. De ce mă întrebi astfel de lucruri? a spus omul nervos.

- Doar vreau să știu ... Te rog, spune-mi cât câștigi pe oră?

- Dacă trebuie să știi ... câștig 20 de euro pe oră.

- Ah, a răspuns micuțul trist, cu capul plecat. Tati, îmi împrumuți, te rog 10 euro?

Tatăl s-a înfuriat:

- Dacă singurul motiv pentru care m-ai întrebat asta este ca să îmi ceri niște bani să îți cumperi o jucărie sau alte prostii, atunci du-te direct în camera ta, la culcare. Gândește-te de ce ești așa de egoist. Nu lucrez din greu în fiecare zi pentru asemenea copilării.

Micuțul s-a dus în liniște în camera și a închis ușa. Omul s-a enervat și mai tare

pe întrebările băiatului. Cum a putut să-l întrebe așa ceva doar pentru a cere niște bani? Dar după o oră, tatăl s-a calmat și a început să-și spună: „Poate chiar era ceva ce avea nevoie să cumpere cu 10 euro, și nu mi-a cerut deseori bani”. S-a dus la ușa băiatului și a deschis-o.

- Dormi? a întrebat.

- Nu, tati, sunt treaz, a răspuns băiatul.

- Uite, m-am gândit, poate am fost prea dur cu tine mai devreme, a spus tatăl. A fost o zi lungă și m-am descărcat pe tine. Uite, ai aici 10 euro.

Micuțul a sărit din pat, zâmbind:

- Mulțumesc, tati, a strigat.

După aceea micuțul a scos pușculița cu bani. Omul a văzut că băiatul avea deja bani și s-a enervat din nou. Dar micuțul și-a numărat încet monedele și s-a uitat către tatăl său.

- De ce vrei mai mulți bani, dacă ai deja? a spus tatăl.

- Pentru că nu am avut destul, dar acum am, a răspuns băiatul. Tati, am 20 de euro. Pot să cumpăr o oră cu tine??? Te rog să vii mai devreme acasă mâine. Vreau să mănânc cu tine ...

Sursă: revista *Apostolia*, nr. 63 / 2013

Despre Sfânta Taină a Împărtășaniei

Drd. Emanuel Banu

„Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis:

Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, că acesta este sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor (Mt. 26, 26-29)“.

Aceste cuvinte ale Mântuitorului, adresate sf. Apostoli la Cina cea de Taină, petrecută înaintea răstignirii Sale pe cruce, răsună și astăzi în sf. biserici, de fiecare dată, când se celebrează Sf. Liturghie. Cu acest prilej, Domnul nostru Iisus Hristos instituie ceea ce noi românii numim sf. Taină a Împărtășaniei (1), invitația iubitoare a Mântuitorului de a ne uni cu El în mod real (2), în mod desăvârșit, de a depăși starea de păcătoșenie și a deveni părtași vieții Sale de sfințenie, pentru a ne putea bucura, împreună cu El, de darul Învierii și al vieții veșnice.

Sfânta Împărtășanie sau Sf. Euharistie este Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos, în care dreptcredincioșilor creștini li se arată într-adevăr, în realitate

Însuși Iisus Hristos, sub chipul pâinii și al vinului. Această Sfântă Taină dumnezeiască covârșește toate celelele Sfinte Taine (3) și mai mult decât acestea, ne unește cu Hristos și ne mântuește. Căci în această Taină se descoperă credincioșilor tot harul (4) și bunătatea Domnului Iisus Hristos, Care și-a dat viața, trupul și sângele lui neprihănit, pentru a ne dărui iertarea păcatelor și viața veșnică, în unire cu El. Această Taină se aduce, de asemenea, ca Jertfă pentru toți dreptcredincioșii, pentru cei vii și cei morți, în nădejdea învierii și a vieții veșnice. Ea este Jertfa care nu se va sfârși până la judecata cea de pe urmă.

Vedem, deci, că Sf. Împărtășanie are un caracter dublu: de Taină (5) și de Jertfă (6). Este o Taină, pentru că, ceea ce se petrece pe sf. altar, în clipa prefacerii, a preschimbării pâinii și vinului în Trupul și Sângele lui Hristos, este un fapt de necuprins cu mintea noastră omenească, un mister pe care însă îl putem accepta, asuma, prin credință (7). În ceea ce privește adâncimea misterului, ea stă alături de cea a Sf. Treimi și de cea a întrupării Cuvântului, Fiului lui Dumnezeu.

Prin împărtășirea cu Sf. Euharistie credinciosul se curățește de păcate și se pregătește spre viața de veci. Prin ea se întărește în noi nădejdea în viața veșnică, se întărește voința în lupta împotriva ispitelor. Sf. Împărtășanie

trebuie primită cu vrednicie, după ce credinciosul, în cadrul Sf. Taine a Spovedaniei, dobândește, în urma mărturisirii păcatelor sale, iertarea lor.

Înainte de întâlnirea cu Hristos în Sf. Taină a Împărtășaniei, credinciosul trebuie să aibă deplina conștiință a solemnității actului pe care îl îndeplinește. La apropierea credinciosului de sf. altar, preotul sau diaconul pronunță, în numele acestuia, următoarea rugăciune, care oglindește dimensiunea acestei solemnități, precum și a importanței acestui moment pentru viața duhovnicească a celui ce se împărtășește:

„Cred Doamne și mărturisesc, că Tu ești cu adevărat Hristos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, Care ai venit în lume să mântuiești pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Încă cred, că acesta este însuși Preacurat Trupul Tău și acesta este însuși Scump Sângele Tău. Deci mă rog Ție. Miluiește-mă și-mi iartă greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, cele cu cuvântul sau cu lucrul, cele întru știință și întru neștiință. Și mă învrednicește, fără de osândă, să mă împărtășesc cu Preacuratele Tale Taine, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. Amin.

Cinei Tale celei de taină, Fiul lui Dumnezeu, astăzi, părtaș mă primește, că nu voi spune vrăjmașilor Tăi Taina

ta, nici sărutare îți voi da ca Iuda, ci ca tâlharul mărturisindu-mă, strig Ție: Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta. Nu spre Judecată, nici spre osândă să-mi fie mie împărtășirea Sfințelor Tale Taine, Doamne, ci spre tămăduirea sufletului și a trupului“.

Cu privire la desimea împărtășirii cu Sf. Eucharistie părerile sunt împărțite. O parte dintre Sf. Părinți ai Bisericii primare pledează pentru o cât mai deasă împărtășire, alții mai severi, pentru una mai rară, dar cel puțin la praznicele împărătești ale Domnului Hristos. Prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos, comunitatea credincioșilor se unește cu Acesta și se preschimbă în Trupul Său duhovnicesc, nevăzut, care devine văzut sub chipul comunității bisericești.

1. Poporul român dreptcredincios a dat Sf. Împărtășanii și alte denumiri, cum ar fi: Cuminecătura (a se cumineca), cuvânt de proveniență latină, dar și mai vechiul Grijanie (a griji sufletul, cu înțelesul de a se împărtăși), cuvânt care, din păcate, era adesea folosit în injurii. Mi-ar face plăcere să cred că din ignoranță, pentru că sensul lui bisericesc devenise necunoscut. Astăzi pare a fi pe cale de dispariție, atât din limbajul religios, cât și din cel vulgar, cotidian. Mai nou, în predică se folosește cuvântul de origine greacă Euharistie, care înseamnă mulțumire. Se numește așa, deoarece Domnul Iisus Hristos la Cina cea de Taină a mulțumit Tatălui ceresc, înainte de a frânge pâinea și a împărți celor doisprezece Apostoli, și pentru că este și jertfa de mulțumire a Bisericii, adusă lui Dumnezeu.

2. Aduug ca notă explicativă pentru ființa și însemnatatea Sf. Împărtășanii cuvintele Mântuitorului din sf. Evanghelie după Ioan, pentru a sublinia adevărul prezenței reale a trupului și sângelui Mântuitorului în Sf. Împărtășanie: „Eu sunt Pâinea vieții. Părinții voștri au mâncat mană în pustiu și au murit. Aceasta este Pâinea Care Se coboară din cer, pentru ca acela care va mânca din ea să nu moară. Eu sunt Pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. De va mânca cineva din pâinea aceasta, viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu. Deci se certau iudeii între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm? Și le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel care mănâncă trupul Meu are viață vesnică, și Eu îl voi învia la ziua cea de apoi. Căci trupul Meu este adevărata mâncare și sângele Meu este adevărata băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele meu rămâne în Mine și Eu în el. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu și Eu viez prin Tatăl, și cel care Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine. Aceasta este Pâinea care s-a pogorât din cer, cel care va mânca pâinea aceasta va fi viu în veci, nu ca părinții voștri care au mâncat mană și au murit. Aceasta le-a spus pe când învăța în sinagoga din Capernaum“ (In. 6, 48-59). Vezi și Mt. 26, 29.

3. Celelalte Sf. Taine sunt Sf. Taina a Botezului, a Mirungerii, a Spovedaniei (a mărturisirii și iertării păcatelor), a Nunții, a Hirotoniei și a Maslului. În sens restrâns, Sf. Taine sunt în număr de șapte, în total. Prin acestea se comunică omului harul dumnezeiesc necesar pentru mântuirea lui. Prin Sf. Taină a Hirotoniei, a punerii mâinilor, pe creștetul candidatului la preoție sau diaconie, de către episcop, se împărtășește primitivului harul dumnezeiesc necesar pentru împlinirea atribuțiilor sale în calitate de slujitori ai Bisericii.

4. Harul este energia necreată divină care izvorăște din Ființa dumnezeiască, fără a se

separa de aceasta, a cărui lucrare dovedește prezența Sfintei Treimi, dar în același timp, el este și un mod deosebit al lucrării sfințitoare și desăvârșitoare al Duhului Sfânt asupra celor credincioși. El este un dar absolut al lui Dumnezeu, căci este un dar necondiționat. El este oferit de Dumnezeu tuturor oamenilor fără deosebire. Primirea lui nu este impusă, căci Dumnezeu respectă libertatea omului, cu care l-a înzestrat încă dintru început, de la Creație. În acest sens, spune Sf. Apostol Pavel: (Mântuitorul) „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului (I Tim. 2, 4). Căci spune Mântuitorul: „Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul meu, și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine (Apoc. 3, 20). Harul și lucrarea lui, în viața omului, sunt absolut necesare pentru ca omul să poată intra în comuniune cu Dumnezeu. Prin puterile proprii, fără ajutorul lui Dumnezeu, omul nu ar putea să crească în viața duhovnicească și să se întărească în viața bineplăcută lui Dumnezeu.

5. Cuvântul românesc Taină este traducerea cuvântului misterion (myster). Acesta provine de la rădăcina myo, de la care își trag originea alte două verbe. Primul din ele: myeo înseamnă a iniția, al doilea myzeo înseamnă a strânge din buze, a face pe cineva să tacă, a închide cuiva gura. Cele două cuvinte sunt un dar, așa zice, providențial, făcut limbii omenesti, căci ele aduc împreună la expresie ambivalența noțiunii creștine de Mister, de Taină: pe de o parte, faptul inițierii într-o învățătură, dincolo de imediatul concret, într-o lume spirituală, pe de altă parte, faptul de a se afla transpus într-o stare de uimire în legătură cu cele auzite, care face să-i piară graiul. În predica celor trei ani, pe care Mântuitorul i-a petrecut pe pământ, El i-a inițiat pe ucenicii Săi și le-a prevestit cele ce aveau a se petrece în lume și despre planul lui Dumnezeu de mântuire a lumii. Astfel, ucenicii se aflau într-o permanentă stare de uimire, căci nu puteau să înțeleagă mesajul Mântuitorului în toată măreția lui. Puterea credinței lor, în cele spuse de Mântuitorul, era mereu suprasolicitată. Adesea, apostolii se aflau într-o stare de muțenie, de uimire

mută. Inițierea lor va fi continuată și împlinită de-abia după pogorârea Duhului Sfânt la sârbătoarea Cinzecimii. Tot așa și creștinul se hrănește și se întărește și crește în credință și în viață îmbunătățită prin harul lucrător dăruit credinciosului de Sfintele Taine. Credinciosul va experia această lucrare fără a o putea cuprinde cu mintea, fără a o putea exprima în cuvinte.

6. Înainte de venirea Mântuitorului, poporul evreu aducea jertfă de animale la templul din Ierusalim spre iertarea păcatelor săvârșite, prin spălarea lor cu sângele animalelor sacrificate. Aceste jertfe nu au reușit să-și împlinească scopul propus și nici să îmbunătățească relația omului cu Dumnezeu. Ele n-au reușit să rupă lanțul nesfârșit al căderii în păcat al poporului lui Israel și nici să fie bineplăcute lui Dumnezeu, căci iată ce le spune Dumnezeu evreilor: „Arderile de tot ale voastre nu le voiesc și jertfele voastre Imi sunt neplăcute“ (Ier. 6.20); sau, cu altă ocazie, le spune: „că milă voiesc, iar nu jertfă, și cunoașterea lui Dumnezeu mai mult decât arderile de tot“ (Os. 6.6). De aceea, Fiul lui Dumnezeu, întrupat în persoana Domnului Iisus Hristos, se lasă adus ca jertfă pentru păcatele noastre, se lasă răstignit, spălând prin sângele și moartea Sa păcatul lumii. Sf. Ioan Botezătorul, văzându-l pe Domnul Iisus Hristos spune: „Mielul lui Dumnezeu, Cel Care ridică păcatul lumii“ (In. 29). Iar Sf. Ioan Evanghelistul spune: „Căci, iată, Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (In. 3,16). Prin răstignirea Sa, prin moartea Sa pe cruce și învierea Sa Hristos ne răscumpără de la moarte, căci după cuvântul Sf. Apostol Pavel: „Plata păcatului este moartea“ (Rom. 6,23). Prin jertfa Sa, El ne dăruiește iertarea păcatelor și în comuniunea cu El prin împărtășirea cu Sfintele Taine, viața veșnică.

7. Cuvântul românesc credință vine de la credo, credere, a cărui rădăcină își are originea în cuvântul cord, cordis, care înseamnă inimă. De aceea, cuvântul a crede, credință, în sens

religios, are o semnificație mai profundă decât înțelesul pe care îl are în viața cotidiană, precum o afirmație ca de exemplu: „Cred că voi primi o vizită“, care exprimă, mai curând, o presupunere, o părere, o opinie. În latină cuvântul se apropie mai mult de semnificația: convingere, a-și așeza inima în mâinile cuiva, a-și pune inima zălog pentru cineva. La fel și cuvântul grecesc Pistis înseamnă nu numai a crede, ci și convingere, și chiar dovadă.

Rugăciunea Sf. Vasile cel Mare după Sf. Împărtășanie

Stăpâne, Hristoase Dumnezeule, Împăratul veacurilor și Făcătorul tuturor, mulțumesc Ție pentru toate bunătățile câte mi-ai dat mie și pentru împărtășirea cu preacuratele și de viață făcătoarele Tale taine. Deci mă rog Ție, Bunule și Iubitorule de oameni, păzește-mă sub acoperământul Tău și sub umbra aripilor Tale, și-mi dăruiește până la suflarea cea mai de pe urmă cu cuget curat și cu vrednicie să mă împărtășesc cu Sfintele Tale Taine, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. Că Tu ești Pâinea vieții, Izvorul sfințirii, Dătătorul bunătăților și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Fragmente neodihnite

Rubrică realizată de
Roxana Albu

Părinții să-și încredințeze copiii lui Dumnezeu

„Părinții trebuie să-i ajute duhovnicește pe copiii lor încă de când sunt mici, pentru că atunci metehnele lor sunt mici și ușor se pot tăia. (...) Atunci când copiii sunt ajutați de mici și se umplu de Hristos, vor fi lângă El totdeauna. Și chiar dacă ar devia puțin atunci când vor crește, datorită vârstei sau a unei rele prietenii, pe urmă iarăși se vor întoarce la El. Pentru că frica lui Dumnezeu și evlavia care au adăpat inimile lor încă din vârsta copilăriei nu sunt cu puțință să fie uitate vreodată. Copiii trebuie să se sature de afecțiune și de dragoste în sânul familiei. Copilul are nevoie de multă dragoste și afecțiune, precum și de multă povățuire. Vrea să stai lângă el, să-ți spună problemele lui, să-l mângâi, să-l săruți. Atunci când copilul cel mic este câteodată neliniștit și face zburdălnicii, dacă mama lui îl ia în brațe, îl mângâie și îl sărută, se liniștește. Dacă de mic copil se satură de dragoste și afecțiune, va avea putere să înfrunte toate problemele vieții.

Înrăuirile pe care le primesc copiii de la cei din jur

Copiii îi copiază pe părinți încă din leagăn. Imită ceea ce fac cei mari și le înregistrează pe toate în „caseta“ lor goală. De aceea părinții trebuie să se nevoiască să-și taie patimile lor. Indiferent dacă pe unele le-au moștenit de la propriii părinți, ei vor da socoteală lui Dumnezeu nu numai pentru că nu s-au nevoit să le taie, ci și pentru că le transmit copiilor lor.

Astăzi există pe lume multă răutate. Vor să-i distrugă pe copii de mici. În loc să-i frâneze de la rău până vor ajunge mari, îi împiedică de a face binele. Apoi, sărmanii, după ce cad în păcat și se chinuiesc, vor să se ridice, dar nu știu cum. Pentru că, de vor apuca pe povârnișul „cel dulce“, cu greu se mai pot opri.

Constrângerea nu-i ajută pe copii

Unii părinți îi constrâng peste măsură pe copiii lor și mai ales în fața străinilor. Se comportă de parcă ar avea un catâr pe care îl bat cu varga ca să meargă drept înainte. Țin frâiele de mână și îi spun: „Să mergi liber!“ Apoi acești copii ajung până acolo încât îi lovesc pe părinții lor. (...)

Prin constrângere, părinții nu-i ajută pe copii, ci îi sufocă. Mereu le spun: „Să nu faci aceasta!“, „Să nu faci aceea!“,

„Lucrul acesta să-l faci așa!“ etc. Însă trebuie să tragă frâiele astfel încât să nu se rupă. Să-i mustre cu bunătate pe copii ca să-i aducă pe calea cea bună, iar nu să creeze prăpastie între ei. Să facă ceea ce face un grădinar bun atunci când plantează un copăcel: îl leagă ușor cu o sforicică de un țăruș, ca să nu se strâmbe și să se rupă atunci când îl pleacă vântul într-o parte și într-alta. Îl împrejmuiește cu un garduț și în același timp îl păzește de capre până îi cresc ramurile. (...)

Însă părinții, de multe ori, dintr-o grijă exagerată, vor să-l lege pe copil cu sârmă, în timp ce ar trebui să-l lege ușor ca să nu-l rănească. Ar trebui să încerce să-i ajute pe copii printr-o purtare nobilă, purtare care cultivă mărinimia în sufletele lor, astfel încât să simtă binele ca pe o necesitate. Să le explice ceea ce este bine, pe cât se poate cu bunătate, cu dragoste și cu durere în suflet. (...)

Astăzi, și cei mari și cei mici trăiesc în lume ca într-un spital de nebuni, de aceea este trebuință de multă răbdare și rugăciune. O mulțime de copii suferă de „comoții cerebrale“. Și aceasta deoarece părinții întorc puțin mai mult decât trebuie ceasul, care este deja puțin stricat, și astfel arcul se rupe. Este trebuință de discernământ, deoarece un copil are trebuință de mai multă răsucire, altul de mai puțină. Sărmanii copii sunt expuși la

toate curente. Când aud în diferite întruniri : „Nu-i respectați pe părinți!“ „Nu respectați nimic!“ iar mamele încearcă să-i constrângă, atunci reacționează urât. (*Părintele Paisie Aghioritul – Despre educația copiilor*)

„Sunt mai multe feluri a ne împotrivi gândurilor rele, de a ne slobozi mintea de tot gândul cel pătimăș sau hulitor. Cea dintâi, sfătuită de Părinții Bisericii, este pocăința. Cea de-a doua este strămutarea luării-aminte și a ființei noastre către altceva. Când interesul pentru altceva se întărește, vrăjmașul slăbește și ne părăsește.

Dacă patimile sunt puternice și dacă un gând cumplit, sălbatic, păcătos nu vrea să ne părăsească, nu ne rămîne decât a ne lupta cu plângere, câtă vreme acel duh rău nu se va depărta.

Trezvia. Iată cu ce trebuie să începem pentru că nimic, pe cât este cu puțință, să nu se facă în afară lui Dumnezeu.

Mintea noastră este într-o neîncetată luptă cu cea a vrăjmașului. Pentru a ne clădi viața, avem nevoie de această stare de neîncetată luptă. Căci dacă dormităm, lăsăm vrăjmașul, care nu doarme niciodată, să-și facă lucrarea și riscăm să ne pierdem mântuirea“. (*Arhimandritul Sofronie Saharov – Din viață și din Duh*).

Aus dem Leber der Kirchgemeinde

13. Juli 2013 – Interorthodoxer Gottesdienst in München

Am Samstag, den 13. Juli 2013, wurde in der Kirche der „Heiligen Neumärtyrer und Bekenner von Russland“ die Göttliche Liturgie zur Ehren des Heiligen Neomärtyrer Alexander Schmorell gefeiert. Daran nahmen viele Geistliche und Gläubige teil. Dieser Liturgie stand, an der Spitze, der Metropolit Augoustinos, Vertreter des Ökumenischen Patriarchats in Deutschland und Zentraleuropa vor. Es konzelebrierten S.E. Erzbischof Mark, Vorsteher der Russischen Auslandskirche in Westeuropa und sein Vikar Agapit, Bischof von Stuttgart. Unsere Rumänisch-orthodoxe Metropolie von Deutschland, Österreich und Nordeuropa wurde durch S.E. Dr. Sofian Brasoveanu, Weihbischof des rumänisch-orthodoxen Erzbistums für Deutschland, Österreich und Luxemburg, Pfarrer Alexandru Nan und den rumänischen Pfarrer von Waldkreiburg, Ioan Marius Turcu, vertreten. Durch dieses Ereignis wollte man des Märtyrers und Heiligen Alexander gedenken, der vor 70 Jahren für seinen Widerstand gegen die Naziregierung sein Leben geben musste. Er wurde vor einem Jahr von der Russischen Auslandskirche heiliggesprochen.

Beindruckend an dieser Liturgie war nicht nur die große Anzahl an Gläubigen und Geistlichen, sondern auch die Tatsache, dass die „Liturgie der Gläubigen“, wie in der frühen Kirche, auf dem Grab des Märtyrers im Friedhof „Am Perlacher Forst“ gefeiert wurde.

Konferenz zum Ehren des Vaters Dumitru Stăniloae in unserer Kirchgemeinde

Das Jahr 2013 wurde im rumänisch-orthodoxen Patriarchat der Heiligen Konstantin und Helena gewidmet, aber auch dem Gedenken an den großen rumänischen Theologen Dumitru Stăniloae (1903-1993). Dieses Jahr wird sein 110. Geburtstag begangen und sein Todestag jährt sich zum 20. Mal. In allen Eparchien und Pfarreien des Patriarchates wurden verschiedene Konferenzen und andere Veranstaltungen zur Ehre des Heiligen und großen rumänischen Theologen abgehalten.

Auf Einladung des Pfarrers Alexandru Nan hat am 25. November 2013 der Theologe und Ethnologe Costion Nicolescu in der St. Willibrord-Kirche in München im Anschluss an den Gottesdienst der Krankensalbung einen Vortrag gehalten. Der an der orthodoxen Fakultät „St. Serge“ von Paris promovierte Referent hatte das Glück „einen der größten

Theologen des 20. Jahrhunderts“ auch persönlich zu kennen. An dem Vortrag mit dem Titel: „Vater Dumitru Stăniloae und das Risiko, nicht orthodox zu sein“ haben viele Gläubige unserer Kirchgemeinde und des Rumänischen Kirchenzentrums in München teilgenommen.

Geistlichen Abend in der Weihnachtsfastenzeit

Am 28. November 2013 hat unser Metropolit Dr. Serafim Joantă einen Vortrag über „Die Stärke des Herzensgebetes. Orthodoxe Spiritualität“, an der Orthodoxen Theologischen Fakultät gehalten.

Noch am gleichen Abend konnte er zusammen mit Pfarrer Alexandru Nan die Vesper in der Kirchgemeinde „Geburt des Herrn“ (Willibrord-Kirche) feiern. Im Anschluss an die Vesper konnten die Gläubigen viele Fragen an den Metropoliten stellen. Als Mensch des Gebetes und der geistlichen Erfahrung hat Seine Eminenz viele Beispiele des geistlichen Lebens gegeben und die Gläubigen für das Leben

in und mit Christus ermuntert. Während des Abends wurde auch Vater Arsenie Boca erwähnt, der ein nie erlöschendes Licht unseres orthodoxen Glaubens darstellt. Vater Arsenie, der von den Gläubigen geliebte „Heilige von Siebenbürgen“, wie ihn das Volk nennt, hat uns viele geistliche Lehren hinterlassen. In erster Linie hat Vater Arsenie gepredigt, dass die Orthodoxie keine schöne Ideologie ist, sondern ein realistisches Programm, mit dem der Mensch, wenn er es verfolgt, die Gebote Gottes erfüllt. Dieses Programm und auch andere Lehren des Vaters Arsenie wurden von Metropoliten erwähnt und erörtert.

Tagung der ACK-München in unserer Kirchgemeinde

Am 17. Oktober 2013 trafen sich in unserer Kirchgemeinde (St. Willibrord Kirche und im Döllingersaal) die Vertreter der Arbeitsgemeinschaft der christlichen Kirchen in München (ACKM). Behandelt wurden u.a. folgende Themen: Neues aus der ökumenischen Landschaft, Was ist aus Sicht meiner

Gemeinde / Kirche gegenwärtig das dringendste Problem? Unter der Leitung des Vorstandes (Erzpriester Apostolos Malamoussis, Pfarrer Gottfried Segnitz und Dekan David Theil) durften die Vertreter der verschiedenen Kirchen und Gemeinden die drängenden Probleme Ihrer Kirchen/ Gemeinden darstellen. Im Laufe der Sitzung wurden einige kompetente und interessante Eindrücke aus der römisch-katholischen Kirche zur Lage vor Ort, in Deutschland und in der Weltkirche von einem Vertreter der römisch-katholischen Kirche vorgetragen. Für Kaffee und köstliche Kuchen haben die Frauen des Frauenkomitees unserer rumänisch-orthodoxen Kirchgemeinde „Geburt des Herrn“ gesorgt. Am Ende der Sitzung (gegen 17 Uhr) haben die Vertreter der ACKM an der orthodoxen Vesper teilgenommen. Diese wurde vom Pfarrer Alexandru Nan in der Willibrord-Kirche auf Rumänisch und Deutsch gefeiert. Die Gesänge dieses Gottesdienstes wurden von unserem Chor „Armonia“, unter Leitung von Herr Ciprian Munteanu, interpretiert.

Ökumenische Vesper zum Ehren des Heiligen Willibrord

Am Mittwoch, den 06. November 2013, um 19.00 Uhr, also am Vorabend des Willibrordtages (das Patrozinium

der Kirche auf der Blumenstrasse) wurde eine ökumenische Vesper in St. Willibrord gefeiert. Diese wurde von den drei Gemeinden gestaltet, die den Kirchenraum regelmäßig nutzen. An diesem Gottesdienst mit Elementen aus der rumänisch-orthodoxen, anglikanischen und alt-katholischen Traditionen nahmen viele Gläubigen der drei Kirchen teil. Im Anschluss des Gottesdienstes gab es die Gelegenheit zur Begegnung und zum Gespräch im Döllingersaal.

Zusammenkunft der rumänisch-orthodoxen Jugendlichen aus Zentraleuropa in Graz

von Christopher Nicu

Zwischen dem 11. und 13. Oktober 2013 fand das fünfte jährliche Treffen der rumänisch – orthodoxen Jugendlichen aus Deutschland (ATORG) in Graz (Österreich) statt. Nach dem Motto „Zeugnis durch Freundschaft“, versuchen die Jugendlichen die orthodoxen Werte mit Nächstenliebe umzusetzen.

Das Treffen ereignet sich stets zur Zeit der Heiligen Parascheva und zu Beginn des akademischen Jahres. Die Teilnehmerzahl betrug 140 Gläubige und als Gast wurde der Theologe und Biophysiker Virgiliu Gheorghe Vlaescu eingeladen. Das Thema der Konferenz hatte den Inhalt „Der

Platz und die Bedeutung der Familie als 'ecclesia domestica' in der heutigen Zeit". Herr V.G. Vlaescu mahnte, dass in der modernen Welt die Kultur der Familie in Gefahr und der Kampf gegen das traditionelle Leben durch die Umkehr der Wahrheit und der Werte bereits weit fortgeschritten sei. Die Aggressivität der Massenmedien führe zu einer Abhängigkeit, die in einem bequemen Leben, exzessivem Erotismus und einer Flucht vor Verantwortung enden würde. Als Schlussfolgerung sieht Herr V.G. Vlaescu folgende Lösung: Der "Homo Sapiens" könne nur in einer zwischenmenschlichen Beziehung und in der Obhut der Kirche als eine große Familie, ein wahres Leben führen. In einer Familie zu Leben sei eine Kunst, die erlernt werden müsse. Diese könne nur durch die Heilige Beichte und die Heilige Kommunion erlangt werden. Wie in jedem Jahr wurde das Thema der Konferenz durch mehrere Diskussionsgruppen vertieft. Einige Themen waren u.a. die Beziehung des "homo technologicus vs. homo familis/societatis", die Vererbung als gegeben oder als Geschenk, sowie die direkte Beeinflussung der Massenmedien auf die Erziehung der Kinder.

Am Sonntag wurde in der Gemeinde des "Heiligen Nikolaus" die Heilige Liturgie von Weihbischof Sofian

Jugendlichen unserer Kirchgemeinde mit SE Sofian von Kronstadt in Graz

von Kronstadt und vielen Priestern aus Deutschland und Österreich zelebriert. In seiner Predigt erläuterte Seine Heiligkeit das Gleichnis vom Sämann: jeder von uns solle das Wort Gottes verbreiten und der fruchtbare Boden sein, der durch gute Taten entstehe. Die Festlichkeiten wurden durch ein gemeinsames Essen fortgesetzt, das durch die Gemeinde aus Graz organisiert wurde. Der krönende Abschluss des jährlichen Treffens war ein christliches Theaterstück mit dem Namen, "Nicanor si Secunda", das mit viel Hingabe durch Professor Ilie Manta und einer Gruppe von Schülern aus Targu-Mures (Rumänien) aufgeführt wurde.

Für die Zusammenkunft im kommenden Jahr wurde die "Gemeinde des Hl. Johannes des Täufers" in Hamburg als Veranstaltungsort festgelegt, wo sich die Jugendlichen wieder über die christlichen Werte austauschen können.

Iubiți credincioși,

Consiliul parohial mulțumește tuturor membrilor parohiei noastre, care și din punct de vedere financiar susțin activitățile parohiei, prin donații lunare. Pentru a sprijini în continuare acest efort, care asigură și legătura frățească a comunității noastre, la ultima ședință a Consiliului parohial s-a dezbătut înființarea statutului de membru activ sau permanent al parohiei.

În acest sens, toți enoriașii parohiei noastre sunt invitați să devină membri permanenți, completând un formular (Dauerantrag) destinat parohiei. Sumele lunare propuse de către Consiliul parohial, practicate în majoritatea parohiilor din Arhiepiscopia Germaniei, Austriei și Luxemburgului, sunt următoarele: 10 euro de persoană și 20 euro de familie. Menționăm faptul că sumele precizate mai sus au un caracter orientativ, orice altă sumă fiind binevenită. Transferul bancar (Dauerantrag) poate fi făcut lunar, trimestrial sau anual. Caracterul de transfer regulat este foarte important, deoarece ne ajută la o mai bună estimare și planificare a veniturilor parohiei.

La sfârșitul fiecărui an se vor elibera chitanțe, care se pot prezenta la Secția financiară (Finanzamt), pentru reducerea impozitului plătit. Mai facem precizarea că din punctul de vedere al serviciului liturgic, nu se va face nicio diferență între credincioșii care susțin financiar parohia și cei care nu pot s-o facă din motive binecuvântate. În speranța că numărul membrilor susținători ai parohiei va crește, mulțumim anticipat tuturor credincioșilor pentru sprijinul acordat. Pentru bucuria jertfei făcute, Mântuitorul nostru Iisus Hristos să vă binecuvânteze și să vă răsplătească din darurile Sale cele bogate!

Consiliul parohial

Coordonate bancare:

RUMÄNISCH-ORTHODOXE KIRCHENGEMEINDE MÜNCHEN

Konto-Nr.: 906187885 BLZ: 70150000 Stadtparkasse München

Redacție:

Pr. Alexandru Nan
Roxana Albu
Daniela Nan
Antuza Scholz
Christopher Nicu

Tehnoredactare

și Design:

Daniela Nan

Contact:

Pr. Alexandru Nan
Tel: 081313728336
H: 015259975144
pr.alexandrnan@yahoo.de
alexnan@sunrise.ch

www.parohia-muenchen.de

Pe cei care doresc să primească prin poștă publicația semestrială **RENAȘTEREA**, dar și alte informații legate de activitățile comunității noastre, îi rugăm să ne comunice atât adresa poștală, cât și cea de e-mail. Vă mulțumim!

**Parohia ortodoxă română „Nașterea
Domnului“**

**Alt-Katholische Kirche, Blumenstraße 36,
80331 München**

